

GENEZING

door

ENERGIE

Inclusief verrassende wetenschappelijke experimenten

William Bengston, PhD

Genezing door energie

Activeer je genezende vermogens

Copyright © 2010 William Bengston

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2019 voor deze uitgave:

Succesboeken.nl

The Netherlands

e-mail: info@succesboeken.nl

ISBN: 9789492665225

Nur: 870

Trefwoord: geneeskunde

Vertaler: Jos Rijnders

Redactie: Petra Versteegh-Vendelmans

Waarschuwing-Disclaimer

Dit boek is uitsluitend bestemd voor persoonlijke toepassing en instructie. De inhoud van dit boek is de mening van de schrijver. De schrijver heeft een PhD in sociologie en is geen arts of op andere wijze bevoegde geneeskundige. De in dit boek aangeboden instructies en methoden zijn op geen enkele manier bedoeld als de enige behandelingsmethode voor een bepaalde kwaal en zijn geen vervanging voor medische of psychologische behandeling door bevoegde geneeskundigen. De schrijver en de uitgever raden elke lezer sterk aan deskundig advies in te winnen zoals voor het nemen van beslissingen omtrent de gezondheid altijd dient te gebeuren. De toepassing van protocollen en informatie in dit boek is de keuze van elke lezer, die de volledige verantwoordelijkheid aanvaardt voor zijn of haar inzichten, interpretaties en resultaten. De schrijver en uitgever aanvaarden geen enkele verantwoordelijkheid of aansprakelijkheid voor de handelingen en keuzen van de lezer. De makers, producenten en distributeurs van dit boek wijzen elke aansprakelijkheid of elk verlies in verband met de ideeën in dit boek van de hand. De in dit boek gepresenteerde verhalen en getuigenissen vormen geen waarborg, garantie of voorspelling aangaande de uitkomst van elk individueel gebruik van de Bengston Energy Healing MethodTM voor elk specifiek probleem.

Om de privacy van in dit boek vermelde personen te beschermen, zijn sommige namen veranderd.

Aanbevelingen

“Heel af en toe treedt er een wetenschapper naar voren wiens werk tot een spectaculaire verandering in de kwaliteit en betekenis van het onderzoek op een bepaald gebied betekent. Zo’n wetenschapper is William Bengston, die verantwoordelijk is voor zo’n verandering in het moeilijk te doorgronden terrein van buitengewone genezing. Zijn resultaten zijn zo buitengewoon dat ze al het voorafgaande werk op dat gebied overschaduwden. Bengston zou een uitstekende kandidaat voor een Nobelprijs in de Alternatieve Geneeskunde zijn, als zo’n onderscheiding bestond.”

— **Peter Sturrock**, emeritus professor in de toegepaste natuurkunde aan de Stanford University

“Grote vooruitgangen in de wetenschap en geneeskunde treden vaak op aan de rand van kennis, waar dingen niet kloppen. Vaak worden de buitenbeentjes door conventionele denkers van de hand gewezen zonder dat er naar hen wordt geluisterd. In het geval van William Bengstons werk zou dit een grove fout zijn, omdat veel nauwkeurige wetenschappelijke onderzoeken nu bevestigen dat genezers en genezingen echt bestaan. Ooit zijn artsen vergeten hoe ze moeten genezen, en ‘genezen’ werd een probleem. Bengston is een voorbode van een fantastische trend: de terugkeer van genezen in de geneeskunde.”

— **Larry Dossey**, arts, schrijver van *Healing Words*

“Ik denk dat de tijd van genezing door energie in de komende tien jaar zal komen en dat William Bengstons werk als een mijlpaal in dat

proces zal worden beschouwd. Het vertrouwen in materialistische systemen is al bezig ineen te storten, en daartoe behoort ook de greep van de op winst gerichte farmaceutische industrie op de beoefening van de geneeskunde.”

— **Edward Mann**, Canadese socioloog en historicus
van genezing door energie

“Bill Bengston is criminoloog, socioloog, statisticus, professor, kankeronderzoeker, energiegenezer. Een deskundige op al deze gebieden! Ik heb in Bills invloedssfeer verkeerd en heb gezien hoe hij met anderen diepzinnige gesprekken aangaat. Het constante effect van zijn thesis van het leven daagt zelfs briljante geesten uit om hun fundamentele aannamen te herzien. Bills fascinerende verhandeling leest als een roman.”

— **Francesca McCartney**, doctor in de energiegeneeskunde, oprichtster en voorzitter van de Energy Medicine University, schrijfster van *Body of Health: The New Science of Intuition Medicine*®

“Professor William Bengston doet het medisch onderzoek op zijn grondvesten schudden. Wat hier op het spel staat is de gehele klinische proefprocedure. In zorgvuldig uitgevoerde experimenten heeft professor Bengston spectaculaire genezingen van kankertumoren bij muizen bewerkstelligd door middel van energiegeneeskunde. Door het pad van genezingsintentie te volgen, is hem gebleken dat dit verrassende wendingen neemt en niet makkelijk beheersbaar is. Het simpele model van een gecontroleerd onderzoek werkt niet in de geneeskunde. Bengstons verhaal bestaat uit baanbrekende ontdekkingen en een fascinerende vertelling die nog niet compleet is.”

— **Garret Moddel**, professor in de elektrotechniek, Department of Electrical, Computer, and Energy Engineering, University of Colorado

“Bill Bengston bezit alle bevoegdheden en talenten om het helemaal te maken in de mainstream academische wereld, maar hij heeft ook het lef om vast te houden aan wat hij ziet en weet, en ons erover te vertellen, ook al bevindt het zich ver buiten de vaste kaders. In dit boek vinden we zijn uiterst opwindende genezingsavonturen, met onmiskenbaar abnormale resultaten.

Het strekt Bill tot eer dat hij het vertelt zoals het is en het contact handhaaft met zijn hoofdbrekende materiaal, zodat het niet vertekend, genegeerd of overdreven wordt. Werkelijk uitmuntend werk!”

— **Richard A. Blasband**, arts, voormalig faculteitslid van
Yale Medical School

“Bengstons onderzoek over het genezen van kanker bij muizen is een openbaring, zowel vanwege de directe implicaties ervan als om wat het zegt over hoe moeilijk het is acceptatie te verkrijgen voor onconventionele resultaten, ongeacht hoe goed gedocumenteerd ook. Zijn methodologie is helder, zijn resultaten zijn ondubbelzinnig, en verscheidene experimenten wijzen erop dat zijn genezingstechniek aan anderen kan worden geleerd. Of je nu genezer, arts, bioloog of gewoon een geïnteresseerde burger bent, je bent het aan jezelf verplicht erachter te komen wat Bill in de afgelopen twintig jaar heeft geleerd.”

— **York Dobyens**, natuurkundige, Princeton University

Genezing door energie

*Dit boek is opgedragen aan allen die intellectuele grenzen
hebben opgezocht om te verleggen door middel van
nauwkeurig wetenschappelijk onderzoek.*

Genezing door energie

“Vaak leek het terwijl ik mijn patiënten kalmeerde alsof mijn handen een soort vreemde eigenschap bezaten om pijnen en verschillende onzuiverheden uit de getroffen delen weg te trekken.”

— **Hippocrates**, de vader van de geneeskunde

“Een nieuwe wetenschappelijke waarheid triomfeert niet door haar tegenstanders te overtuigen en hen het licht te laten zien, maar eerder doordat de tegenstanders uiteindelijk uitsterven en een nieuwe generatie opgroeit die er vertrouwd mee is.”

— **Max Planck**, de vader van de kwantumfysica

Genezing door energie

Inhoud

Dankbetuiging	XV
Voorwoord Henk Fransen	XXI
Introductie	XXIII
1. Een opmerkelijke ontmoeting	1
2. Werkster op bestelling	11
3. Doorbraak!	21
4. De genezingen	29
5. De tovenaarsleerling	43
6. Kruispunt	51
7. Van muizen en mensen	63
8. Te mooi om waar te zijn	69
9. Raadsels	81
10. Time-out	91
11. Nog meer schnabbelen met muizen	103
12. Uit het patiëntenboek	117
13. Eureka!	131
14. Praten tegen machines	139
15. “Waarom heb je geen Nobelprijs gewonnen?”	149
16. Vaarwel	163
17. Terugkijken, vooruitkijken	167
18. De Bron aanraken	175
Appendix A: Hoe handoplegging toe te passen	179
Kan handoplegging worden geleerd?	183
Appendix B: Onderzoeksgids	215
Voetnoten	231
Over de schrijver	235

Genezing door energie

Dankbetuiging

Ik kwam Sylvia Fraser voor het eerst tegen bij een workshop die ik in Toronto gaf. Ze had over de workshop gehoord van een wederzijdse socioloog/vriend, Ted Mann. Iemand had me verteld op mijn woorden te letten want “er kan een verslaggever in de zaal zitten”, hoewel ik geen idee had waarover ik me zorgen zou moeten maken. Hoe dan ook, voor ik het openingspraatje hield, stelde Sylvia zich aan me voor, en vroeg of ze de workshop op mocht nemen. Ik ging akkoord. Toen ik ongeveer een uur aan het woord was geweest, vertelde ik het publiek dat de feiten die ik op het punt stond te bespreken nog niet waren gepubliceerd, en dus vroeg ik geheimhouding te betrachten. Meteen hoorde ik de klik toen Sylvia de taperecorder uitzette. Daar was ik van onder de indruk.

Enkele weken na de workshop benaderde Sylvia me met het aanbod om medeauteur te worden van mijn ‘verhaal’. Ze zei dat ze het een belangrijk verhaal vond dat op papier gezet zou moeten worden, maar dat ik dit waarschijnlijk niet zou doen. Daar voegde ze aan toe dat als ik het in mijn academische stijl schreef, niemand het zou lezen! En zo werd een partnerschap geboren.

De samenwerking is fantastisch geweest. Sylvia is uitzonderlijk goed in haar werk. Naast haar voor de hand liggende talenten als woordensmeder (ze heeft elf boeken op haar naam), is ze gefocust, volhardend en heeft ze veel gevoel voor detail. De vele uren die we overleg met elkaar voerden verliepen niet alleen pijnloos, maar waren zelfs plezierig.

Haar beheersing van de vele feiten en chronologieën die voor het schrijven van dit boek zijn gebruikt was indrukwekkend, op zijn zachtst uitgedrukt. Als ik ooit iets over mezelf moet weten ... nou ja, je begrijpt het wel. En dus wat er ook van dit waagstuk terecht komt, Sylvia komt de eer toe de drijvende kracht achter dit boek te zijn. Ik ben diep dank-

baar voor haar integriteit en toewijding aan het onderzoek dat hier wordt beschreven.

Er zijn zo veel mensen die de doorlopende reis waarover je in dit boek zult lezen hebben gedeeld, dat het onmogelijk is hen allemaal te bedanken. En dus, bij voorbaat mijn verontschuldigingen aan degenen die ik niet vermeld, en excuses aan degenen die misschien liever anoniem waren gebleven.

De meest voor de hand liggende persoon die ik moet bedanken is Bennett Mayrick, die ondanks de in dit boek beschreven incidentele botsingen duidelijk tot de invloedrijkste personen in mijn leven behoort. Zijn talent en uitzonderlijkheid hebben een diepgaand, blijvend effect op me gehad. Ik ben ook onlangs opnieuw in contact getreden met Bens zoon Stuart, die zo goed was inzicht en opheldering te verschaffen over zijn vader.

Mijn dank gaat ook uit naar de mensen die met de hier vermelde technieken zijn behandeld. Al hun namen zijn veranderd om hun privacy te beschermen, maar de moed die ze aan de dag hebben gelegd, heeft me vaak geïnspireerd, en geholpen de complexiteit van de wereld van de alternatieve geneeskunde te begrijpen.

Ik wil al diegenen heel erg bedanken die me hebben geholpen bij mijn zoektocht naar feiten en onderzoek, wat ik als het meest essentiële onderdeel van dit verhaal beschouw. Ik maakte voor het eerst kennis met hoogwaardig onderzoek over genezing door het ongelooflijke baanbrekende werk van Bernard Grad te lezen. Allen van ons die onderzoek naar genezing doen zouden voor eeuwig dankbaar moeten zijn voor het pad dat hij baande op de McGill University, waar hij enorm veel tegenstand ondervond. Hij zal altijd de 'Grote Grad' voor me blijven, naast dat hij mijn vriend en ondersteuner is geworden.

Dave Krinsley, vriend en geoloog, heeft de eerste hier vermelde kankerexperimenten opgezet. Zonder hem zou mijn verhaal heel anders zijn gelopen. Het was ook Dave Krinsley die me introduceerde bij de Society for Scientific Exploration, die de centrale basis is geworden van waaruit ik van mijn doorlopende onderzoek verslag heb gedaan.

Dat genootschap, enkele tientallen jaren geleden gesticht door

een aantal innovatieve wetenschappers, blijft een oase voor serieuze onderzoekers die niet bang zijn om grondige methoden te gebruiken voor het onderzoek van abnormale zaken.

Peter Sturrock (astrofysica, Stanford University), Bob Jahn (techniek, Princeton University), Ian Stevenson (psychiatrie, University of Virginia), om enkele van de oprichters te noemen, dienen als rolmodel voor wetenschappelijke moed. Reeds eminent op traditionele gebieden, schroomden ze niet om grenzen te verleggen.

Ik kan niet genoeg benadrukken hoe verfrissend de Society for Scientific Exploration voor mij en honderden andere wetenschappers is geweest. Op de jaarlijkse bijeenkomsten ben ik verrijkt door de uitdagingen en aanmoedigingen van zo veel mensen, waaronder (in alfabetische volgorde) Marsha Adams, Imants Baruss, Henry Bauer, K.C. Blair, Richard Blasband, John Bockris, Stephen Braude, Courtney Brown, Eugene Carpenter, Adam Curry, James DeMeo, York Dobyns, Larry Dossey, Brenda Dunne, Tom Dykstra, Laurence Fredrick, Bruce Greyson, Jay Gunkelman, Bernard Haisch, Nand Harjani, Luke Hendricks, Elissa Hoeger, Patrick Huyghe, Robert Jahn, Joie Jones, David Krinsley, Yury Kronn, Dave Leiter, John MacLean, Ted Mann, Francesca McCartney, Carl Medwedeff, Garret Moddel, Margaret Moga, Roger Nelson, Jan Petersen, Rosemarie Pilkington, Dean Radin, John Reed, Glen Rein, Beverly Rubik, Lev Sadovnik, Savely Savva, Rupert Shel-drake, Richard Shoup, Nancy Smoot, Peter Sturrock, Maria Syldona, Charles Tolbert, Chantal Toporow, Mark Urban-Lurain, John Valentino, Harald Walach, Mike Wilson en Bob Wood. Allemaal heel erg bedankt. Ik kan alleen maar hopen jullie iets terug te hebben gegeven.

Het hier vermelde onderzoek is door allerlei instituten gesponsord. In chronologische volgorde bedank ik Queens College van de City University of New York, gecoördineerd door David Krinsley en Marv Wasserman; St. Joseph's College, gecoördineerd door Carol Hayes; Arizona State University, gecoördineerd door David Krinsley; het Medical Center van de University of Connecticut, gecoördineerd door Pramod Srivastava; en de Indiana University School of Medicine, gecoördineerd door Margaret Moga en Roy Geib. Zonder meer bedank

ik uiteraard ook de sceptische vrijwillige studenten, wier wereldbeeld door het onderzoek op zijn kop werd gezet.

Mijn speciale dank gaat uit naar het St. Joseph's College, New York. In een tijdperk waarin wetenschappelijke rechtlijnigheid overheerst en onderzoekers kunnen worden afgewezen omdat ze de status quo betwisten, heeft het St. Joseph's College mijn inspanningen consequent ondersteund. Terwijl ik wellicht vanwege mijn onderzoeksinteressen als enigszins excentriek wordt beschouwd, heeft het bestuur van de universiteit me altijd ondersteund met verlofjaren, kleine faculteitssubsidies en zelfs het verminderen van mijn lestaak. Mijn afdeling, op zich ook een beetje vreemd, is tevens heel verdraagzaam en enorm ondersteunend geweest. Ik ben dankbaar voor hun gezamenlijke generositeit.

Graag wil ik Don Murphy speciaal vermelden, bevriend bioloog, voorheen werkzaam bij de National Institutes of Health, die een zeldzame combinatie van intelligentie, integriteit en ruimdenkendheid bezit. Zijn belangeloze advies in de afgelopen jaren is van onschatbare waarde geweest. Samen hebben we een artikel gepubliceerd over de vraag of genezen kan worden geleerd, en hebben samengewerkt aan een aantal onderzoeksprojecten waarvan in de nabije toekomst verslag zal worden gedaan.

Aan het thuisfront wil ik mijn kinderen, Brian en Liz, bedanken voor het verdragen en zelfs aanmoedigen van de passies van hun vreemde pa! Hetzelfde geldt voor mijn zus en broer, en hun echtgenoten en gezinnen.

Tot slot wil ik dit boek opdragen aan mijn partner Margaret, die me geleerd heeft deze levensreis te delen.

— William Bengston

Het baanbrekende onderzoek in dit boek, het fascinerende verhaal en de charismatische stem behoren allemaal toe aan Bill Bengston. Ik had als plezierige taak dit oorspronkelijke werk voor een zo breed mogelijk publiek toegankelijk te maken, en wel zo spoedig mogelijk.

Essentieel voor deze onderneming zijn Bruce Westwood, Carolyn Forde en Natasha Daneman van Westwood Creative Artists; redacteur Haven Iverson, contractadministrateur Jaime Schwalb en de anderen van het energieke Sounds True team.

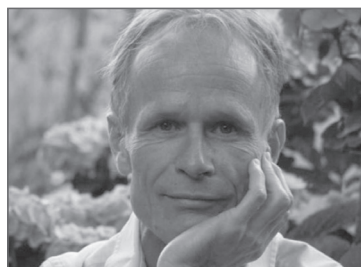
Mijn speciale dank gaat uit naar Anna en Julian Porter voor hun steun, advies en blijvende vriendschap.

— Sylvia Fraser

Genezing door energie

Voorwoord Henk Fransen

In 2018 bood ik mijn netwerk een 2-daagse workshop aan met de Amerikaan Bill Bengston, de schrijver van dit boek. Deze workshop was binnen een week volgeboekt met meer dan 350 deelnemers! Dat lijkt me een duidelijk signaal dat veel mensen geïnteresseerd zijn in energetische genezing, *mits* het wordt gebracht op een nuchtere en wetenschappelijke manier.

Wereldnieuws

Bengston is zo'n nuchtere wetenschapper die zogenaamd alternatieve onderwerpen kritisch bestudeert. Zo ook dit onderwerp van energetische genezing. Op grond van zijn wetenschappelijke onderzoek ontwikkelde hij een methode waarmee hij soms spectaculaire resultaten bij muizen met kanker liet zien.

Ik denk dat wanneer deze resultaten een medicijn zouden betreffen en niet een methode van energetisch genezen, zijn resultaten vanavond nog wereldnieuws zouden zijn. Nu worden de resultaten van zijn onderzoek echter voor een groot deel buiten het nieuws gehouden. Omdat Bengston vanuit de wetenschap weinig steun krijgt in het beschikbaar maken van zijn methode heeft hij besloten om het grote publiek direct te informeren over zijn werk middels dit boek, lezingen en workshops.

De Bengston-methode

Toen ik voor het eerst een lezing van Bengston over energetische genezing hoorde was ik direct gegrepen. Bengston is een wetenschapper die op een gegeven moment in aanraking kwam met een energetisch genezer die opvallende resultaten had bij (kanker)patiënten. Hij vroeg zich af of de werkwijze van deze genezer ook door anderen met succes zou kunnen worden toegepast. Om dit te onderzoeken leerde

hij de werkwijze aan een groep studenten die allen sceptisch tegenover energetische genezing stonden. Tot zijn grote verbazing waren deze studenten binnen enkele weken in staat om opvallende resultaten te bereiken bij muizen met kanker, hoe agressiever de tumor, hoe beter de resultaten. Sindsdien heeft Bengston zijn experimenten met muizen met kanker onder tal van gecontroleerde omstandigheden en in verschillende laboratoria met succes herhaald.

We moeten echter kritisch blijven

Het is belangrijk dat we kritisch blijven, zelfs ten aanzien van de wetenschappelijke onderbouwing van Bengston zijn experimenten; mensen zijn immers geen muizen. En ook al zijn er bij mensen inmiddels ook opvallende effecten gemeld, de aantallen en de uiteenlopende omstandigheden waaronder deze plaatsvonden maken het moeilijk deze effecten als wetenschappelijk bewijs te kunnen aanvoeren.

Toch kunnen we volgens mij onze ogen niet sluiten voor de uitkomsten van William Bengstons onderzoek. Ik denk dat het zinvol is om samen te onderzoeken wat we ermee – naast een goede medische diagnose en behandeling – kunnen bereiken. Ik ben dan ook heel blij dat het Nederlandse taalgebied hier nu rechtstreeks kennis van kan nemen, dankzij de vertaling van zijn boek, dat je nu in je handen hebt.

— Henk Fransen, pionier geneeskunde van de toekomst

Henk Fransen is in 1985 afgestudeerd als arts en hij staat voor één geneeskunde, namelijk de geneeskunde die het beste uit alle geneeswijzen verenigt, en dat ten dienste van de patiënt. Hij schreef meerdere boeken over het zelfgenezend vermogen van mensen en hij ontwikkelde ook meerdere online-programma's om mensen te helpen hun innerlijke afweerkracht te versterken. Zijn video's over dit onderwerp zijn in totaal meer dan een kwart miljoen keer bekeken.

Meer over zijn werk lees je op www.genezendvermogen.nl

Introductie

In de afgelopen vijfendertig jaar heb ik met succes veel soorten kanker behandeld – bot-, pancreas-, borst-, hersen- rectum-, lymfklier en maagkanker en leukemie – en ook andere ziekten, allemaal met een handopleggingstechniek die pijnloos en niet-invasief is, en geen vervelende bijwerkingen heeft. Voor zover ik weet is bij niemand die ik heb genezen ooit een ziekte teruggekomen.

De effectiviteit van deze behandeling is nu bewezen in tien gecontroleerde dierproeven, uitgevoerd in vijf medische en biologische universiteitslaboratoria door hoogopgeleide, sceptische onderzoekers. Hoewel mijn eerste reactie op de werking van handoplegging een van ongeloof was, is mijn eigen ongeloof onder de steeds toenemende hoeveelheid wetenschappelijke feiten bedolven. Ik ben een geflopte scepticus geworden.

Door keuze en opleiding ben ik professor in de sociologie aan het St. Joseph's College in New York. Hoewel ik mijn 2 levens gescheiden probeer te houden, lopen ze soms onvermijdelijk toch wat in elkaar over.

Ongeveer vijfentwintig jaar geleden gaf ik les aan twee vrouwen van midden veertig die hun gezinnen hadden grootgebracht en toen samen weer in de schoolbanken waren gaan zitten om hun bachelorsdiploma te halen. Griezellig genoeg kregen Laurie en Carol tegelijkertijd dezelfde ernstige diagnose: uitgezaaide borst- en lymfklierkanker, wat betekent dat de tumoren zich door hun hele lichaam aan het verspreiden waren. Beiden kregen van afzonderlijke artsen te horen dat ze over ongeveer vier maanden aan de ziekte zouden sterven als deze niet werd behandeld.

Beide vrouwen waren getrouwd met in hun beroep geslaagde, conservatieve mannen die van hen verwachtten dat ze de reguliere medische weg zouden volgen, wat neerkomt op bestraling en chemotherapie. Laurie, die heel extravert en vasthoudend is, had verhalen

over mijn genezingsvermogens gehoord. Tegen alle adviezen in koos ze ervoor zich door mij te laten behandelen. Ik had al met Lauries pittigheid kennisgemaakt bij onze eerste ontmoeting, toen ze er net zolang bij me op aandrang tot ik haar toeliet tot een van mijn sociologiecursussen, hoewel ze er niet de papieren voor had. Nu was ze nog vaster besloten om te kiezen voor genezing met handoplegging in plaats van de hardvochtigheid van chemotherapie.

Twee maanden lang behandelde ik Laurie zes dagen per week, soms vele uren per dag. Het proces was zo intens, dat ik alarmerende bulten in mijn eigen oksels en liezen kreeg, die verdwenen als ik me fysiek van haar losmaakte. De gebruikelijke door haar artsen uitgevoerde testen, zoals röntgenfoto's, bloedonderzoeken en CAT-scans (driedimensionale lichaamsscans), lieten zien dat haar tumoren slonken. Uiteindelijk verdwenen ze.

Toen hadden we droevig genoeg Carols begrafenis al bijgewoond.

Laurie en ik hebben na vijf en na tien jaar gevierd dat ze vrij van kanker is. We hebben nog steeds sporadisch contact, en haar man, die tegen mijn behandelingen was, is een vriend en voorstander geworden.

Mijn ervaring is dat de jongste mensen met de agressiefste kanker de meeste kans op genezing maken. De vierjarige Ryan was een leuk, slim joch dat dol was op treinen en die elke halte op verschillende metrolijnen door Manhattan kende. Er was bij hem retinoblastoom geconstateerd, een bijzonder ernstige vorm van kanker die gewoonlijk tot verwijdering van een of beide ogen leidde, gevolgd door hersentumoren en de dood. Toen zijn bezorgde ouders hem bij me brachten, was hij 'gemedicaliseerd' doordat hij van de ene dokter naar de andere was gesleept. Hij werd zelfs al boos als er over ziekte werd gepraat.

Toen Ryan mijn huis binnenstapte, pruilde en dreinde hij zoals vierjarigen dat doen. Ik zei: "Ryan", en hield toen mijn linkerhand op, mijn genezende hand. Hij pakte hem beet en legde hem tegen zijn oog. Vervolgens bleef hij een uur stilzitten terwijl ik de genezingsprocedure uitvoerde. Tegen de tijd dat ik voelde dat de behandeling was voltooid, maakte Ryan zich los en werd weer een dwarse vierjarige.

Dat werd onze kleine modus operandi tijdens de eerste vier behan-

delingen. Hoewel ik dacht dat Ryan genezen was, voegde ik toch een paar extra sessies toe in afwachting van testresultaten. Zijn ouders moesten hem nu vasthouden terwijl hij zat te kronkelen en bleef protesteren, alsof hij beseftte dat hij me niet meer nodig had.

Een paar jaar lang heeft Ryans moeder me e-mails gestuurd, waarin ze Ryans herstel beschreef als een “dierbare herinnering van een magische tijd.”

Mijn kankerbehandelingen zijn nooit mislukt als aan mijn twee voorwaarden voor succes is voldaan: dat de betreffende persoon de hele behandeling voltooit en bij me komt voor hij of zij bestraling of chemotherapie krijgt. Ik denk dat conventionele medische behandelingen, bedoeld om kankercellen te doden, ook iets ‘energetisch’ in de patiënten doodt. Dit staat volgens mij lijnrecht tegenover het voedende effect dat door energiegenezing wordt voortgebracht. Handoplegging toedienen na bestraling en/of chemo voelt als proberen een lege accu op te laden.

Hoewel ik met kanker de opvallendste resultaten heb behaald, heb ik ook diverse andere aandoeningen genezen. Paul uit Michigan was ongeveer achtenveertig toen hij zes jaar geleden contact met me opnam. Hij was marathonloper en er was een hartklepprobleem bij hem vastgesteld, waarvoor hij geopereerd moest worden. Paul was vastbesloten er alles aan te doen om een openhartoperatie te vermijden, waar hij doodsbenuwd voor was. Pauls hartklep herstellen kostte ongeveer vijf sessies, waarvoor hij – doelgericht als hij was – me met de auto, trein en vliegtuig waar ik maar was opzocht. Hij loopt nog steeds marathons.

In het algemeen is het zo dat hoe langer een ziekte nodig heeft gehad om zich te ontwikkelen, des te langer het duurt om deze te genezen, ongeveer als een videotape terugspelen. Bij ziekten als diabetes, parkinson en artritis is het me gelukt om slopende symptomen met soms wel 50% te verminderen, maar niet om de aandoening helemaal te verhelpen.

Mijn behandeling berust niet op een geloofsovertuiging. Patiënt noch beoefenaar hoeft in iets te geloven, met inbegrip van het proces zelf, om te zorgen dat het werkt. Ook beschouw ik handoplegging niet

als een vervangmiddel voor de traditionele westerse geneeskunde. Waarin ik van de meeste artsen verschil is dat ik sterker geloof in het vermogen van het lichaam om zichzelf te genezen, waardoor drastische ingrepen vaak niet nodig zijn.

Ik ben er ook door mijn eigen onderzoek achter gekomen dat producten die door farmaceutische bedrijven worden geleverd als zijnde goed werkend en veilig, hun aangeprezen voordelen vaak eerder te danken hebben aan de interpretatie van bevindingen uit experimenten dan aan onweerlegbare feiten. Wellicht is dit de reden dat er zoveel medicijnen teruggedroepen worden vanwege toxische of ongewenste bijwerkingen. In mijn ogen wijst dit erop dat bevolkingsgroepen voor wie een medicijn op de markt wordt gebracht, vaak worden gebruikt als een soort proefkonijn.

Handoplegging heeft als voordeel dat het volkomen veilig is. De principes ervan liggen ten grondslag aan oosterse genezingsmethoden zoals acupunctuur en yoga, die vierduizend jaar traditie achter zich hebben staan. Ze worden ook ondersteund door de kwantumfysica, die de materiële wereld in termen van energievelden beschrijft.

Ik heb mijn genezende vermogen met handoplegging ontdekt via een mentor die een natuurlijke genezer was. Wij ontmoetten elkaar in Long Island, New York, in de zomer van 1971, toen ik eenentwintig was. Hoewel Bennett Mayrick toen achter in de veertig was, had hij nog maar pas ontdekt dat hij paranormale vermogens bezat. Naar eigen zeggen kon hij een voorwerp van iemand die hij nog nooit had ontmoet vasthouden en dan uitvoerige informatie over de eigenaar geven. In de paranormale literatuur staat dit bekend als 'psychometrie'.

Maandenlang heb ik hem getest met voorwerpen van vrienden, vastbesloten om ofwel zijn vermeende vermogens te ontmaskeren, ofwel om wetenschappelijk te begrijpen hoe ze werkten. Zelfs toen ik dubbelblinde onderzoeken opzette om hem te slim af te zijn waarbij ik gebruik maakte van protocollen die ik als vlekkeloos beschouwde, wist Ben me altijd te verslaan.

Terwijl hij readings gaf, begon Ben fysieke gevoelens op te vangen die overeenkwamen met de medische problemen van de eigenaar van het voorwerp. Zijn eerste impuls was mij in te schakelen om hem te

helpen deze onwelkome effecten uit te bannen. In plaats daarvan werd ik zijn eerste patiënt.

Met vallen en opstaan ontwikkelde Ben zich tot genezer met handoplegging zonder dat een van ons beiden wist wat er gebeurde. Mensen hoorden over hem en kwamen met hun klachten naar hem toe. Ben legde zijn handen op elk van hen, een half tot een heel uur, en genas of verbeterde aandoeningen die voorheen als ongeneeslijk werden beschouwd. Onverwacht mislukte het ook in enkele gevallen. Hij kon wratten niet laten verdwijnen, en voor verkoudheid kun je net zo goed een inhalator gebruiken.

Bij kanker kwamen we er gewoonlijk via bloedonderzoeken en CAT-scans achter dat de ziekte minder erg was geworden, en dan helemaal verdween. De meeste artsen van onze patiënten classificeerden deze genezingen als spontane remissie, een zeldzaam maar medisch erkend fenomeen. Daarentegen waren zulke remissies bij ons bij een ruime verscheidenheid aan kankersoorten vanzelfsprekend. Wat gebeurde er in zulke gevallen? Wat verbond ze met elkaar?

Ondanks bevredigende klinische resultaten raakte ik vanuit een wetenschappelijk oogpunt steeds gefrustreerder. Elke patiënt kwam onveranderlijk met complexe fysieke en psychologische problemen, wat het moeilijk maakte de resultaten van Bens werk afzonderlijk te beoordelen. Misschien nam een patiënt wel enorme doses vitamine C of kwam bij een acupuncturist of onderging reguliere medische behandelingen.

Als wetenschapper brengt dit probleem me zelfs nu nog in verwarring. Had de macrobiotische eetwijze die Laurie beslist wilde volgen iets te maken met haar genezing? Hoewel de aandoeningen van Laurie en Carol oppervlakkig gezien hetzelfde waren, wat waren de onderliggende verschillen? Als ik Carol in plaats van Laurie had behandeld, zou zij dan zijn blijven leven, of zouden de resultaten voor beiden hetzelfde zijn geweest? Wat waren in Lauries geval de kritieke factoren die tot genezing leidden?

Mijn niet-aflatende behoefte aan antwoorden dreef me de gecontroleerde wereld van het laboratorium in, op zoek naar waterdichte, replicerbare bevestiging.

Ons eerste experiment zou met muizen zijn in 1975 bij de vakgroep biologie van het Queens College van de City University of New York. Op het laatste moment weigerde Ben, die een afschuw van formele testen had, mee te doen. Aangezien ik al een aantal jaren samen met hem genezingen deed, trad ik met tegenzin voor hem in de plaats.

Bij het eerste experiment, dat het model werd, werden voor onderzoek gefokte muizen geïnjecteerd met een bijzonder dodelijke soort borstkanker die altijd binnen veertien tot zeventwintig dagen een 100% dodelijke afloop had gehad. Via handoplegging werden deze resultaten geheel omgekeerd: 100% van de muizen overleefde de ziekte, werd kankervrij en voltooide de normale levensduur van twee jaar!

Dit experiment werd nogmaals gerepliceerd op het Queens College met hetzelfde slagingspercentage van 100%. Nog eens acht replicaties leverden met kleine variaties, op vier andere biologische en medische laboratoria vergelijkbare resultaten op. Al even verbazingwekkend was dat opnieuw geïnjecteerde muizen geen kanker kregen, hetgeen erop wijst dat ze immuun waren geworden.

Ik wil benadrukken dat ik bij de dierproeven het klassieke experimentmodel heb omgekeerd. Ik ben niet begonnen met muizen in een laboratorium te testen om een theorie te ontwikkelen die daarna op mensen wordt toegepast, maar ik ben het laboratorium in gegaan om een procedure te verifiëren en begrijpen die ik al met succes had gebruikt om veel mensen van allerlei medische problemen, vooral kanker, af te helpen.

Toegegeven, er valt nog veel te ontdekken over hoe mijn behandelingen werken.

- Doodt handoplegging kanker of zet zij het immuunsysteem van het lichaam ertoe aan zichzelf te genezen?
- Zou, aangezien de muizen die we genazen immuun werden voor verdere kankerinjecties, het bloed van de genezen muizen kunnen worden gebruikt om een vaccin te ontwikkelen? Zou, gezien het feit dat bij mijn klinische patiënten de ziekte niet terugkwam, het-

zelfde experimentele proces kunnen worden gebruikt om een kankervaccin voor mensen te produceren?

- Wat gebeurt er tussen genezer en patiënt tijdens behandelingen met handoplegging? Wordt er energie of informatie uitgewisseld? Wat is de invloed op hun hersenen? Om deze geheimen te ont-radselen, heb ik me onderworpen aan fMRI-scans (scans op meerdere niveaus en gedetailleerder dan CAT-scans) en elektro-encefalogram-onderzoeken (EEG's, waarbij de elektrische activiteit in de hersenen wordt gemeten) terwijl ik in de genezingsmodus verkeerde.

Sinds kort houd ik me bezig met een vraag omtrent een brede klinische toepassing: kan handoplegging door anderen met gebruikmaking van mijn technieken worden geleerd? Aangezien de meeste culturen onafhankelijk van elkaar een traditie van handoplegging hebben voortgebracht, lijkt het redelijk aan te nemen dat dit vermogen in elke bevolkingsgroep voorkomt, zoals artistiek of muzikaal talent. Zo ja, hoe kunnen mensen die dit vermogen bezitten het ontdekken en benutten?

Het mysterie van handoplegging ontrafelen is al drie decennia lang de drijvende passie achter een groot deel van mijn werk. Net als de meeste zaken van leven of dood, waarin dus veel op het spel staat, is het niet altijd van een leien dakje gegaan. Naast opwekkende triomfen ben ik gestuit op onaangename wegversperringen, vreemde anomalieën en – het meest ontmoedigende van alles – de willekeurige afwijzing van harde wetenschappelijke feiten, omdat het te mooi is om waar te zijn.

Ik heb ook intrigerende inzichten verworven in de complexiteit van de menselijke aard, de tragedie van zelsabotage en de gapende kloof tussen wat mensen zeggen te willen en hun gedrag.

Dat is het avontuur – dat nog steeds doorgaat – waarvan ik in dit boek uitvoerig verslag zal doen.

Genezing door energie

Hoofdstuk 1

Een opmerkelijke ontmoeting

“Fictie moet zich houden aan wat mogelijk is. De waarheid niet.”

— Mark Twain

In de zomer van 1971, toen ik eenentwintig was, ontmoette ik de man die mijn leven zou veranderen. In mei van dat jaar had ik mijn kandidaats in de sociologie aan de Niagara University in de staat New York behaald en had ik geen flauw benul wat ik zou gaan doen. Om tijd te winnen nam ik een baantje als badmeester aan, zoals ik de afgelopen zomers steeds had gedaan, dit keer bij een nieuw zwembad in Great Neck, Long Island. Achteraf gezien was ik rijp voor een ingrijpende koersverandering.

Tijdens een verder gewone middag wees een collega me op een man die bij het bad zat, en die zij nogal spottend een helderziende noemde. Mijn nieuwsgierigheid werd geprikkeld en ik besloot me tijdens de volgende pauze aan hem voor te stellen. In die tijd stond ik weliswaar in principe open voor paranormale verschijnselen, maar was ik uiterst sceptisch tegenover degenen die beweerden ze voort te brengen.

Als tiener had ik verscheidene dromen over de dood gehad die verrassend voorspellend bleken. Dit inspireerde me tot het lezen van wat populaire paranormale literatuur, het meeste anekdotisch en naar mijn mening weinig indrukwekkend.

Ik had ook puur uit interesse een cursus gevolgd over paranormale zaken aan de Buffalo State University, met als leraar Douglas Dean, een zeer gerespecteerde parapsychologische onderzoeker. In

de cursus behandelde Dean met nauwgezette protocollen uitgevoerde laboratoriumexperimenten over verschijnselen als telepathie en genezing door energie. Ik raakte ervan onder de indruk en vroeg me af waarom zoveel wetenschappers vijandig stonden tegenover ogenschijnlijk geloofwaardige resultaten.

Bennett Mayrick had donker haar, een kromme neus en was heel zongebruind, enigszins te zwaar en ruim een meter tachtig lang. Ik schatte dat hij rond de vijftig was (hij bleek achtenveertig te zijn).

Hoewel ik nog nooit een helderziende had ontmoet, verwachtte ik dat hij allerlei boude beweringen over zijn vermogens zou doen, ten einde zichzelf te promoten en van zijn vermeende talent te kunnen profiteren. Ik had er niet verder naast kunnen zitten. Terwijl we tijdens enkele van mijn pauzes zaten te praten, maakte hij duidelijk dat helderziende zijn voor hem niets met geld verdienen te maken had en dat hij pas onlangs zijn vermogens had ontdekt.

In plaats van me te overtuigen, sprak hij met een diepe, zachte stem, alsof hij sterk verbaasd was over mijn belangstelling. Dit was beslist niet iemand die iets probeerde te verkopen. Nee, ik voelde zijn diepe tegenstrijdige gevoelens over iets dat hem eigenlijk overkwam en dat hem zowel enthousiast en angstig maakte.

Mayrick vertelde dat hij acht maanden daarvoor op een feestje was geweest waar een helderziende het amusement vormde. Nadat iedereen een persoonlijk voorwerp in een doos had gedaan, haalde zij er telkens een uit en trachtte de betreffende eigenaar iets over hem- of haarzelf te vertellen.

Na enkele readings vroeg de helderziende om onverklaarbare redenen aan Mayrick om een voorwerp uit te kiezen en er een verhaal over te vertellen. Hoewel hij tegenwierp dat hij er niet in geloofde, drong ze net zo lang aan tot hij een ring pakte. Terwijl hij hem in zijn handpalm hield verklaarde hij dat de eigenaar onlangs van baan was veranderd. Tot zijn verrassing werd dit bevestigd. Mayrick pakte een tweede voorwerp en bedacht weer een verhaal. Dit werd weer bevestigd. Terwijl hij nog een aantal duidingen deed werd hij steeds uitvoeriger, en telkens werden de bijzonderheden bevestigd.

Hoewel ik persoonlijk niet overtuigd was, spoorde ik hem toch aan en vroeg: “Kreeg je visuele beelden door?”

“Nee, ik flapte er gewoon het eerste het beste uit dat in me opkwam, en voelde me een idioot!”

Hij kende niet veel mensen op het feestje, en ten slotte kwam hij tot de conclusie dat iedereen, met inbegrip van de helderziende, hem gewoon voor de gek hield.

Mayrick besloot het spelletje mee te spelen en er nog een schepje bovenop te doen. Hij koos een horloge uit, legde het in zijn handpalm en vertelde een uitvoerig verhaal over een affaire die de eigenaar ervan had gehad. Hij beschreef de minnares van de man en de plaatsen waar ze geweest waren tot in detail.

“Plotseling werd een van de mannen op het feest helemaal rood en begon zenuwachtig te draaien”, vertelde Mayrick. “Later nam iemand me terzijde om me te vragen hoe ik achter de geheime affaire was gekomen. Blijkbaar was alles dat ik had gezegd waar.”

Ik wilde een sceptische opmerking maken, maar Mayrick was me voor en maakte er zelf een.

“Ik wist zeker dat ik de volgende dag een telefoontje van de gastvrouw van het feestje zou krijgen om me te vertellen dat ik beetgenomen was. Maar in plaats daarvan werd ik door allerlei mensen opgebeld die me vroegen hoe ik aan mijn informatie was gekomen. Ze dachten dat de helderziende en ik onder één hoedje hadden gespeeld. Zelfs nog na een paar dagen verwachtte ik een telefoontje. Toen dit niet kwam, begon ik voorwerpen vast te pakken en verhalen te bedenken om erachter te komen hoe het nu precies zat. En ik vroeg me af wanneer het onvermijdelijke zou gebeuren.”

“Je bedoelt wanneer je alsnog dat telefoontje van je gastvrouw zou krijgen?”

“Nee, wanneer ik het fout zou hebben.”

Nu wist ik zeker dat deze vent ofwel schromelijk overdreef of zichzelf voor de gek hield. Geen enkele helderziende heeft ooit verklaard 100% nauwkeurig te zijn. Dit was ongekend, zelfs onder lichtgelovigen. Tegelijkertijd was ik enigszins van mijn stuk gebracht door de nonchalance waarmee Mayrick alles vertelde en hoe weinig het hem interesseerde

of ik hem wel of niet geloofde. Het leuke, vanuit mijn gezichtspunt, was dat hij bezig was zich in schaakmatpositie te manoeuvreren.

“Wil je een reading voor mij doen?” vroeg ik.

Ik had verwacht dat hij zou proberen zich eruit te draaien. In plaats daarvan zei hij ironisch: “Tuurlijk. Geef me maar iets. Misschien zit ik er dan eindelijk eens naast.”

Ik overhandigde hem mijn portemonnee, vastbesloten verbaal of visueel geen aanwijzingen te geven. Weer was hij me een stap voor. “Vertel me niets over jezelf. Hoe minder ik weet, des te beter werkt het.”

Terwijl hij mijn portemonnee in de palm van zijn linkerhand hield, rookte hij met zijn rechter. Zijn ogen – heel donker en toch helder en complex – werden wazig, terwijl hij zei: “Ik voel enige ongerustheid rond een vrouw van in de vijftig. Ze heeft zwart, tamelijk kort haar, en ze praat tegen een jongere vrouw die veel op haar lijkt – waarschijnlijk is dat haar dochter. Ze zijn bezorgd om een tweede jonge vrouw, dit keer blond, die van plan is naar New York te verhuizen.”

Terwijl Mayrick dit gesprek beschreef dat met mij te maken zou hebben, onderbrak ik hem een beetje ongeduldig.

“Je zou het over mijn moeder en mijn zus kunnen hebben en een vriendin van me die misschien naar New York gaat verhuizen, maar ik vind de beschrijvingen te vaag om overtuigend te zijn. En wat ze volgens jou beweren past helemaal niet bij ze.”

Hij weigerde op zijn woorden terug te komen en een ander standpunt in te nemen.

“Ga het gewoon na. Het is een gesprek dat net heeft plaatsgevonden. In de keuken.”

Ik was totaal niet onder de indruk. “Wat kun je nog meer vertellen?”

“Er is iets mis met je auto.”

“Die is net nagekeken. Gisteren. Hij is prima in orde.” Ik deed geen pogingen mijn teleurstelling te verbergen. Iets in me had verlangd naar de opwindning die ik zou voelen als hij met iets spectaculairs had gescoord. Tegelijkertijd vond ik dat iemand die beweerde onfeilbaar te zijn het verdiende om onderuit gehaald te worden. Ik wist nu zeker dat deze vent alleen maar een interessante figuur was.

“Ik geloof dat je het nu toch echt mis hebt”, zei ik.

Hij raakte niet van zijn stuk. “Je zult zien dat ik gelijk heb.” Hij was net als iemand die je zegt dat je verjaardag op 14 maart is, terwijl je een geboortebewijs hebt – en natuurlijk je eigen moeder – waardoor je kunt aantonen dat die op 6 oktober is. Hij geloofde duidelijk zijn eigen verhaal.

Ten dele uit beleefdheid en ten dele om te kijken hoe ver onze plaatselijke helderziende zou gaan, vroeg ik of hij nog andere bijzondere talenten had.

Zonder enige schaamte verkondigde hij het absurdste dat ik ooit gehoord had: “Ik kan wolken oplossen. Als ik er een paar seconden doorheen kijk, vervliegen ze. Weet je wat, ik zal het je laten zien.”

Uiteraard wist ik dat sommige stammengemeenschappen beweerden het weer te kunnen manipuleren, wat de reden is dat ‘rainmaker’, een gangbare Engelse politieke metafoor is voor iemand die het opnieklimaat kan veranderen. Wat ik niet wist is dat wolken oplossen ook voorkomt in de paranormale literatuur. En als ik het wel had geweten, betwijfel ik of het me ontvankelijker had gemaakt.

“Kies een wolk uit”, drong Ben aan.

Ik weigerde.

Hij bleef volhouden. “Kom op, het is echt heel bijzonder.”

Ik wees recht omhoog. “Die daar.”

Ben kreeg weer diezelfde vage blik in zijn ogen die ik eerder had opgemerkt. Na vijftien of twintig seconden meldde hij vergenoegd: “Daar gaat hij.”

Ik keek omhoog. De wolk was weg.

“Dat is toch heel bijzonder, vind je niet? Ik ben er pas een paar dagen geleden achter gekomen dat ik dat kan.”

Ik koos een tweede wolk uit – een middelgrote cumulus die in zijn eentje tegen een diepblauwe hemel rondreef. “Probeer die maar eens.”

Dit keer keek ik naar de wolk. Na ongeveer vijftien seconden losten de randen op en werd het compactere midden doorschijnend. Na nog een paar seconden was ook die wolk verdwenen, terwijl andere eromheen onaangeroerd bleven.

Mayrick grinnikte naar me terwijl ik een plausibele verklaring zocht.

De wind had vast de wolken uiteengedreven, of misschien had de zon een optische illusie gecreëerd.

“Geef nog eens een demonstratie”, verzocht ik, vastbesloten mijn realiteitszin te behouden door het volgende experiment op te zetten. Na vier in vorm en grootte overeenkomende wolken te hebben uitgekozen, die elkaar bijna raakten, zette ik een zonnebril op, bestudeerde ze en nam hun vormen en texturen zo goed in me op, dat ik ze zelfs nu nog zou kunnen tekenen.

“Los die rechts onderaan op”, droeg ik hem op.

De volgende twintig seconden kuierde ik langs het zwembad en brandde de kenmerken van de wolken in mijn bewustzijn. Ze waren niet zichtbaar veranderd toen ik ze bestudeerde en ik was ervan overtuigd dat ze zo zouden blijven als ik ze had waargenomen.

“Klaar is Kees”, meldde Mayrick.

Toen ik weer opkeek, was de wolk rechtsonder, en alleen die rechtsonder, verdwenen.

Ik erkende mijn nederlaag en schudde hem de hand.

“Dat is het meest verbazingwekkende dat ik ooit heb gezien.”

Toen liep ik weg, er nog steeds van overtuigd dat ik bij de neus genomen was.

Enkele uren later, de helderziende nog steeds niet vergeten, was ik bijna een kilometer op weg terug naar huis toen ik een vreselijk geraas hoorde, gevolgd door het schrapen van metaal op asfalt. Het hele uitlaatsysteem was van mijn auto gevallen. Terwijl de motor rook uitspuwde probeerde ik gedurende de rest van de rit argumenten te bedenken waarom ik de helderziende niet zou hoeven geloven: hij had het uitlaatsysteem niet specifiek genoemd, en ik reed altijd in oude auto's waarvan de knalpot het nogal eens begaf. Deze was een Nova uit 1964 met een rode stoel ter vervanging van de oorspronkelijke, die uit elkaar was gevallen.

Toen ik ten slotte thuiskwam, trof ik mijn familie aan in de achtertuin, bezig een barbecue voor te bereiden. Toen ik mijn zus te pakken had, vroeg ik naar het gesprek tussen haar en onze moeder dat Mayrick had beschreven.

Ze was verbijsterd. “Hoe ben je daar achter gekomen? Dat was privé.”

“Waar vond het plaats?”

“In de keuken.”

Onder normale omstandigheden zou ik me geërgerd hebben vanwege zowel het ongemak als de kosten die het repareren van mijn auto met zich meebracht; echter, de volgende morgen tijdens het ritje naar de garage kreeg ik te kampen met een ongebruikelijk gevoel van opwinding. De auto, de wolken, het keukengesprek: Mayrick had zonder meer mijn belangstelling weten te wekken. Ik wilde hem beslist heel graag weer ontmoeten, en aangezien hij en zijn gezin in een huurflat naast het zwembad woonden, hoefde ik niet al te lang te wachten. Zodra ik hem met zijn zoon en dochter naast het zwembad ontdekte, holde ik er naartoe.

“Je had gelijk”, vertelde ik hem. “Mijn auto ging inderdaad kapot, en mijn moeder en zus voerden het gesprek dat je had beschreven.”

Ik vond dit een gewichtige bekentenis, maar Ben leek onbewogen. Ik zou steeds vaker meemaken dat als ik zei dat de lucht blauw was en hij dacht dat deze groen was, hij gewoon aannam dat ik kleurenblind was.

Tijdens mijn volgende pauze bestookte ik hem met vragen: Hoe wist hij dat er iets met mijn auto mis was, maar zonder het uitlaatsysteem te kunnen aanwijzen? Wat dacht hij en voelde hij als hij zijn voorspellingen deed?

Terwijl hij zoals gewoonlijk de ene sigaret na de andere opstak, antwoordde Ben: “Als ik een voorwerp vasthoud, voel ik de drang om iets te zeggen, maar ik weet niet wat tot ik het mezelf hoor zeggen. Bij je portemonnee dacht ik aan een auto en aan problemen. Als ik hem langer had vastgehouden, zou de gedachte aan de uitlaat misschien in me zijn opgekomen. Of misschien ook niet.”

Met die uitwisseling was onze relatie voor de rest van de zomer beklonken. Tijdens mijn pauzes gaf ik Ben voorwerpen van mijn vrienden en stelde dan vragen over zijn antwoorden, die stevast klopten. Ik was nieuwsgierig. Hij was gevleid. Ik hielp in een mysterie door te dringen dat een raadsel voor hem was.

Gedurende Bens vroege readings flapte hij er soms heel persoonlijke informatie uit zonder zichzelf in bedwang te kunnen houden, net

zoals hij op het feestje had gedaan. Door oefening ontwikkelden zijn paranormale vermogens zich van een vorm van amusement waarover hij weinig controle had tot een talent dat hij in banen kon leiden en zelfs kon sturen.

Hij beschreef dit nieuwe proces als volgt: “Ik merk dat ik informatie kan zoeken – actief te zijn in plaats van af te wachten tot die tot me komt.”

“Over alles?”

“Dat weet ik niet. Ik ben er nog maar pas achter dat ik dit kan.”

Af en toe gaf Ben me spontane readings, met die vertrouwde verre blik, maar zonder een voorwerp te hoeven vasthouden.

“Je voelt dat je anders bent en ik denk dat dit zo is. Je wordt ook dingen gewaar die je niets aangaan. En je gelooft niet dat iemand je helemaal kan begrijpen.”

Ik begon over iets anders. “Wat vinden je vrienden van je talent?”

“De meeste vatten het op als een grap. Sommige zeggen dat ze altijd al vonden dat ik anders was.”

Aangezien Ben zijn helderziende vermogens zo lang voor zichzelf verborgen had gehouden, vroegen we ons af hoeveel mensen ‘vreemd’ waren zonder het te weten. Een van onze badjuffrouwen – ik zal haar Amelia noemen – kwam uit een groot Iers katholiek gezin dat bij mij in de buurt woonde. Haar zeer innemende moeder stelde ik me altijd voor als een stiekeme heks die met veel moeite probeerde een gewoon leven te leiden. De kinderen waren ook heel artistiek en sensitief, en waarschijnlijk helderziend.

Ik herinner me vooral dat Amelia met tarotkaarten experimenteerde.

Ben deed een hypnotische regressie bij Amelia – iets dat ik hem nooit eerder had zien doen – en nam haar mee terug naar tweejarige leeftijd. Het was fascinerend om haar stem en gebaren te zien veranderen. Bij een bepaalde gebeurtenis praatte ze over verdwaald zijn, en omdat ik de buurt goed kende, wist ik precies waar ze was, ook al wist zij het niet.

Daarna was Amelia zo van streek dat ze niets meer met Ben te maken wilde hebben – een veelvoorkomende reactie op zijn griezelige nauwkeurigheid zoals ik weldra zou ontdekken. Telkens wanneer we

er weer op stuitte, noemden we het het Amelia-effect. Het verwarde me destijds, en dat doet het nog steeds, hoewel ik eraan gewend ben geraakt. Waren mensen echt niet geïnteresseerd, of waren ze bang voor de implicaties van Bens talent? Maakte hij iets vreemds in ze los? Ik denk dat die vraag een keerzijde heeft: Waarom was ik zo geobsedeerd? Sprak Ben een innerlijke hunkering aan waarvan ik me slechts vaag bewust was?

Het was niet alleen maar Bens paranormale talent dat me in de zomer van '71 verraste. Zijn persoonlijke leven had ook zo zijn onvoorspelbare elementen, waaronder zijn beroep.

“Ik ben werkster”, vertelde hij me. Hiermee bedoelde hij dat hij met een partner huizen schoonmaakte – een van een hele reeks baantjes waarin hij terecht was gekomen, zoals arbeider, winkelier, semiprofbasketballer, zelfs beroepszanger. Langer dan een halfjaar hield hij het zelden vol, en verdiende hij net genoeg om de huur voor de flat die hij deelde met zijn vrouw en twee kinderen te kunnen betalen, een gammele auto te onderhouden en zijn rookverslaving van drie pakjes per dag in stand te houden. Hij werd contant betaald voor het schoonmaakwerk, en hij kon er zijn hoofd net mee boven water houden aan de zelfkant van de maatschappij, buiten alle systemen. Hij betaalde waarschijnlijk niet eens belasting.

Ergens in het verleden had Ben een universitaire graad behaald aan het Emory and Henry College, in Virginia. Hij had ook in het Amerikaanse leger gediend tijdens de Tweede Wereldoorlog, waar hij voor het eerst ontdekte dat hij wellicht anders was. Toen een vrachtwagen waarin hij zat op een landmijn reed en explodeerde, voelde hij opeens dat hij in slow motion de lucht in vloog, vervolgens een achterwaartse salto maakte en veilig op beide voeten landde. Hij bevond zich te midden van een bloedbad. Instinctief wist hij dat hij niet op een normale manier was ontsnapt.

Die hele maand augustus bleef ik onverminderd enthousiast over Bens vermogens. Toen het zwembad na het zomerseizoen op 1 september weer dichtging, bekwam me een gevoel van verlies, omdat dit waarschijnlijk het einde van onze relatie betekende en omdat ik nog

geen plan B voor mijn toekomst had. Geheel onverwacht bood Ben me een baantje aan – blijkbaar had zijn schoonmaakpartner er de brui aangegeven. Ik nam het aan. En dat was het moment waarop mijn eigen levensloop een onverwachte wending nam. Ook ik werd werkster.

Ongeveer tegelijkertijd besloot ik me in te schrijven voor een doctoraalstudie aan de St. John's University in New York City, die in januari begon. Mensen, vooral ouders, gedogen het excentrieke gedrag van een doctoraalstudent makkelijker dan dat van een te hoogopgeleide, halve zwerver, en eerlijk gezegd wist ik niet wat ik anders met mijn leven aan moest.

Na psychologie te hebben overwogen koos ik sociologie. Het gedrag van groepen leek me veel belangrijker dan hoe individuen als ik zich in hun leven gedragen, of misdragen.

Hoofdstuk 2

Werkster op bestelling

“Als we eerlijk naar onszelf kijken, ontdekken we vaak dat we al zijn begonnen te pleiten tegen een nieuw idee voor het zelfs helemaal is uitgesproken.”

— **Wilfred Trotter**, Britse neurochirurg

Ik was niet erg goed als werkster, zelfs niet na mijn vijf minuten durende intensieve opleiding. Ben en ik hadden het zo geregeld dat hij het zware werk in de badkamers en keukens deed, terwijl ik stof afnam en stofzuigde. Door deze afleidingsmanoeuvre kon ik meer tijd met hem doorbrengen, terwijl mijn inschrijving voor de doctoraalstudie diende als zoethoudertje voor degenen die meer van me verwachtten, vooral omdat men dacht dat ik intellectueel begaafd was.

Er was niet echt veel in mijn conventionele achtergrond dat mijn huidige belangstelling voor paranormale zaken of huishoudelijk werk verklaarde.

Ik ben in 1950 in New York City geboren – als middelste kind met een zus, Lynn, die drie jaar ouder is, en een broer, Rob, die zes jaar jonger is. Mijn vader, Earl, was thesaurier of controleur voor warenhuizen en reclamebureaus. Mijn moeder, Norma, deed het huishouden en zorgde voor het gezin, zoals destijds gebruikelijk was. Financieel hadden we het goed, maar we waren zeker niet rijk.

Mijn opvoeding was erg vrij volgens de toenmalige normen. Douglaston, de meest oostelijke wijk in New York City, was een fantasieland